

Arrest

nr. 195 543 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Dominique MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering(bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 januari 2017 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 20 april 2017 deed verzoeker afstand van zijn asielaanvraag.

Op 20 april 2017 gaf de gemachtigde aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 193 518 van 12 oktober 2017 verwierp de Raad het beroep.

Op 23 juni 2017 gaf de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

Op 28 juli 2017 gaf de gemachtigde opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker en nam hij de beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar.

Op 21 november 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: E. N.

voornaam: R. G.

geboortedatum: [...]1995

geboorteplaats: Y.

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Er werd ten laste van betrokkene een proces-verbaal opgemaakt vanwege aanmatiging van naam op 27.07.2017 door de politie van Antwerpen: DE.22.FO.003175/2017.

☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldige arbeidskaart. Op 27.07.2017 werd betrokkene echter betrapt op zwartwerk. Er werd een PV opgemaakt door de sociale inspectie.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Op 28.07.2017 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er werd ten laste van betrokkene een proces-verbaal opgemaakt vanwege aanmatiging van naam op 27.07.2017 door de politie van Antwerpen: DE.22.FO.003175/2017.

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 28.07.2017 (bijlage 13).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene verklaart dat hij in België verblijft sinds 1.07.2016. Op 3.01.2017 diende betrokkene een asielaanvraag in.

Betrokkene werd opgeroepen op 17.02.2017 inzake zijn asielaanvraag, maar kwam niet opdagen. Op 20.04.2017 werd de afstand van zijn asielaanvraag vast gesteld.

Op 20.04.2017 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane N. L. (° [...]1988). Op 3.07.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de registratie van wettelijke samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Op 19.05.2017 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten betekend door Stad Antwerpen. Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van dit bevel werd door de RVV verworpen op 12.10.2017.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldige arbeidskaart. Op 27.07.2017 werd betrokkene echter gearresteerd door SPN Antwerpen naar aanleiding van zwartwerk. Er werd een PV opgesteld door de sociale inspectie. Op 28.07.2017 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten betekend en een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies van 28.07.2017). Er werd ten laste van betrokkene tevens een proces-verbaal opgemaakt vanwege aanmatiging van naam op 27.07.2017 door SPN Antwerpen: DE.22.FO.003175/2017.

Tijdens betrokkenes arrestatie door de politie van Antwerpen op 21.11.2017 blijkt dat betrokkenes partner N. L. zwanger is. De uitgerekende datum is 15.12.2017. Het feit dat betrokkene dit kind reeds erkend heeft, geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die maken dat betrokkene zich niet zou moeten beroepen op de geijkte procedures voor het bekomen van verblijfsrecht, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en toekomstig kind en zijn familiaal leven met hen verder te onderhouden.

Het feit dat betrokkene samenwoont met Mevrouw N. L. en haar zoon N. M. D. (° [...]2009) uit een vorige relatie geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Bovendien toont betrokkene niet aan dat er geen andere familieleden zijn die de mantelzorg van N. L.'s zoon op zich kunnen nemen. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en haar zoon, zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

Op 23.06.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 29.06.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem

werd betekend op 28.07.2017 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 28.07.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden; Kameroen."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vasthouding betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Artikel 47 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

Art. 47/1. [1 Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Op de website van de dienst vreemdelingenzaken wordt het volgende over de voorwaarden van artikel 47 van de vreemdelingenwet geschreven:

De andere familieleden van een burger van de Unie (artikel 47):

- de persoon met wie hij een naar behoren geattesteerde duurzame relatie heeft (feitelijk partnerschap)*
- de familieleden die, in het land van herkomst, te zijnen laste zijn of bij hem inwonen*
- de familieleden die een ernstig gezondheidsprobleem hebben en zijn persoonlijke verzorging strikt behoeven*

Als u familielid bent van een burger van de Unie, maar u wordt niet bedoeld in artikel 40bis, moet u de volgende voorwaarden vervullen:

a) Indien u een naar behoren geattesteerde duurzame relatie hebt (feitelijk partnerschap) met de burger van de Unie die u wenst te begeleiden of bij wie u zich wil voegen, moet u het bestaan en het duurzaam karakter van die relatie aantonen.

U mag alle bewijsmiddelen gebruiken.

NB : Bij het onderzoeken van het duurzaam karakter van een relatie houden wij onder meer rekening met de intensiteit van de relatie, hoe lang ze al duurt en hoe stabiel de banden tussen de partners zijn.

Verzoeker in casu heeft een duurzame relatie met een EU-burger. Het duurzame karakter van hun relatie blijkt onder meer uit de volgende gegevens:

- Ze onderhouden een relatie sedert meer dan twee jaren*
- Ze wonen al meer dan één jaar samen onder eenzelfde dak*
- Ze verwachten een kind sedert bijna 9 maanden (geboorte voorzien op 15.12.2017)*
- Het kind werd erkend met de toestemming van de moeder*
- Tijdens de arrestatie van verzoeker hebben de agenten vastgesteld van hij samen met zijn hoog zwangere partner was.*

Bij het voorleggen van de kwestieuze erkenningsakte alsmede een geldig nationaal paspoort, dient verzoeker minstens een voorlopig verblijfsrecht (attest van immatriculatie) te krijgen.

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 47 van de wet van 15 december 1980 schendt;”

Vooreerst weze vastgesteld dat de thans bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verzoeker betwist geen enkel motief van de bestreden beslissing, zoals verweerder in de nota terecht opwerpt. Zoals verweerder eveneens terecht stelt ter zitting wordt thans geen schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert enkel de schending aan van artikel 47 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Koning brengt de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen. Voor zover het gaat om aangelegenheden welke de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert,

wijzig de Koning diezelfde bepalingen om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen.”

Aangezien verzoeker vervolgens artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet citeert en zijn betoog duidelijk richt op de inhoud van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat de verwijzing naar artikel 47 van de Vreemdelingenwet een materiële vergissing betreft.

Artikel 47/1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn), bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° (...)

3° (...).”

De Burgerschapsrichtlijn voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit in beginsel geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 35). Dit geldt *a fortiori* voor derdelanders die een ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn vallend familielid zijn van een Unieburger, voor wie het gastland ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn binnenkomst en verblijf dient te vergemakkelijken.

In casu blijkt uit de stukken in het administratief dossier en gevoegd bij het verzoekschrift dat verzoeker als derdelander een verblijfsrecht beoogt in functie van zijn Belgische feitelijke partner. Het betreft thans echter een statische Belgische feitelijke partner, die zich in België bevindt. Verzoeker bevindt zich dus in de situatie van een derdelander, die een ander familielid, met name Mw. N.L.I., die niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn valt, wenst te vervoegen. Verzoeker kan zich dus niet dienstig op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet beroepen aangezien hij niet onder het toepassingsgebied valt.

Bijkomend en ten overvloede blijkt nergens uit het dossier dat verzoeker reeds een aanvraag zou ingediend hebben op die grond bij de gemeente, hetgeen de raadsman ter zitting eveneens bevestigd. Waar de raadsman stelt dat verzoeker zich thans in een UDN-procedure bevindt en het indienen van die aanvraag de nodige tijd vergt nu in Antwerpen een afspraak moet gemaakt worden, stelt de Raad vast dat verzoeker voorheen ruimschoots de tijd heeft gehad nu blijkt dat hij reeds jaren met zijn partner samenwoont en zij reeds hoogzwanger is. Het komt geenszins aan de Raad toe om als instantie te fungeren waarbij verzoeker *de facto* beoogt een aanvraag in te dienen en tracht aan te tonen als zou hij aan de voorwaarden kunnen voldoen, onderzoek dat de gemachtigde toekomt. Het loutere feit dat verzoeker een erkenningsakte voorlegt van zijn Belgisch kind dat nog moet geboren worden en een paspoort, geeft verzoeker geenszins het recht op een attest van immatriculatie (cfr. artikel 52 Vreemdelingenbesluit).

Een schending van artikel 47 of 47/1 van de Vreemdelingenwet kan *prima facie* geenszins aangenomen worden.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES